

Ze sborových akcí

Út	20. 2.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš)
St	21. 2.	16:30	přednáška na téma: Křesťanské kořeny evropské civilizace (M.Erdinger); koná se v modlitebně
Ne	25. 2.	9:30	bohoslužby, Eva Vymětalová
Út	27. 2.	14:30	setkání starších věkem
Čt	1. 3.	18:15	schůzka učitelů nedělní školy
Čt	1. 3.	19:15	schůzka k Noci kostelů
Ne	4. 3.	9:30	bohoslužby, Hana Ducho
Út	6. 3.	19:00	schůzka hospodářské komise
Ne	11. 3.	9:30	bohoslužby, Tomáš Bísek
Ne	18. 3.	9:30	bohoslužby, VP
Ne	25. 3.	9:30	bohoslužby, Pavel Kalus
Ne	25. 3.	10:30	Výroční sborové shromáždění
Pá	30. 3.	9:30	Velký pátek - bohoslužby s Večeří Páně, Jaromír Dus
Ne	1. 4.	9:30	Neděle velikonoční, bohoslužby s VP (Martin Wernisch)
Ne	8. 4.	9:30	bohoslužby, Karel Muller
Ne	8. 4.	11:00	rodinná neděle (o úskalí adoptivní a pěstounské péče)
Po	9. 4.	19:00	schůzka hospodářské komise
Ne	15. 4.	9:30	bohoslužby, VP, P. Kalus
Ne	22. 4.	9:30	bohoslužby, Joel Ruml

Případné změny v programu po uzávěrcce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Ordinace výpomocných kazatelů

Obsah

Když je ženich s vámi

2

Evangelické brigády

5

Když je ženich s vámi

Kázání synodního seniora Daniela Ženatého na ordinaci Olgy Navrátilové a Matěje Chába 14.1.2018

kus vytrhne, nové od starého, a díra bude ještě větší.

²² A nikdo nedává mladé víno do starých měchů, jinak víno roztrhne měchy, a víno i měchy přijdou nazmar. Nové víno do nových měchů!“ Mk 2,18–22

Dokud se Krista ptáme, je to dobré. Jakmile mu vysvětlujeme, jak se to s ním vlastně má, a že to přece musí pochopit, je to nedobré.

Ptali se ho tenkrát učedníci Janovi a farizeové. Možná v té otázce slyšíme výčitku. Tak moment, my se postíme. Něco nás to stojí. A někdy se nám nechce. Ale užíváme půst jak dobrý nástroj víry. A tvoji učedníci nemusí? My musíme, a oni ne?

Jako by se to nějakým opotřebením časem přemýklo. A to, co k víře slouží, začne víře překážet. Asi nejběžněji se to může přihodit, pokud bychom litovali, že my do toho kostela musíme, a ostatní ne. Jako děti jsme to asi zažili vidíte. Je jda, a kolikrát. Ale u dospělého by takový trvalý stav signalizoval, že je něco špatně. Opravdu jít na bohoslužby nemusím. Ale mohu. A naopak. Když je nám to opravdu líto, že jsme na bohoslužby nemohli přijít, a že jsme o něco přišli, pak je to znamení dobré víry.

Přeji vám, Olgo a Matěji, aby vám Duch dával svěžest, a někde se to ve vás nepřemýklo a z evangelia a nástrojů víry se nestalo něco, co neosvobozuje, ale spíše svazuje? A nám ostatním to přeji taky.

Ale možná to tenkrát nebyl projev lítosti nad trpkým údělem typu, co právě

*¹⁸ Učedníci Janovi a farizeové se postili. Přišli k němu a ptali se: „Jak to, že se učedníci Janovi a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?“
¹⁹ Ježíš jim řekl: „Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit.*

²⁰ Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v ten den, se budou postit.

²¹ Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na starý šat, jinak se ten přišitý

Dejvický sbor nám daroval historický talár z dílny krejčího Jana Filipiho

Hojné poordinační pohoštění

cem. Pamatuji se jednou večer, že se zvedl poměrně silný vítr, který způsobil, že všechna uhašená ohniště v lese se znovu rozhořela, proměnila se ve velké hromady žhavých uhlíků a my jsme v noci běželi do lesa tato ohniště hasit. Tehdy jsme si neuvědomovali, jak to mohlo být nebezpečné – vím jenom, že při tom hašení stále vál prudký vítr který vyvrátil na tom místě i několik velkých stromů.

Ale na takové brigádě byly vždy nejkrásnější večery – to jsme se sesedli kolem „táboráku“ a kromě různých výkladů Písma jsme při kytáře zpívali a hráli všelijaké hry. Právě na téhle brigádě jsem se poprvé také zcela platonicky zamiloval. Ta dotyčná ale o tom nikdy nevěděla, jen se pamatuji, že se jmenovala Hanka Hrušková a byla ze Dvora Králové. Nikdy potom jsem ji pak již neviděl a ani o ní neslyšel.

Druhou takovou pamětihodnou brigádou byla brigáda mladých z našeho vinohradského sboru v Klášteře nad Dědinou. Tam v ten rok nastoupil Jan Šimsa, tehdy asi vikář, muselo to být v roce 1957 nebo 58. Před tím působil Jan Šimsa jako vikář u nás na Vinohradech, a tak jsme se dobře znali. Bydleli jsme na velkém dvoře v jedné budově státního statku, zřejmě dříve ve statku někoho, koho jako „kulaka“ odtamtud komunisti vystěhovali. Jedním z mých největších zážitků z této brigády bylo to, že jsme v neděli při bohoslužbách u varhan šlapali měchy. Kostelík tam stojí kousek za vesnicí, jestli se dobře pamatuji v podstatě o samotě na mírném kopečku. Působí velmi malebně. U nás na Vinohradech už byl pohon měchů varhan elektrický a takovou atrakci jsme tedy neznali. Statek byl velmi rozlehlý, patřil Státním statkům a měli tam hodně koní. Myslím tak 18 v několika stá-

jích. Vedle obce teče říčka Dědina, takový větší potok. Na jednom místě byla přehrazená brodem a před tím brodem bylo docela slušné jezírko. Nevím, jestli je to tak dosud, už to bude pomalu přes půl století, co jsem tam byl. A do toho jezírka jsme jezdili ty koně večer plavit. Samozřejmě bez sedel a dalších vymožeností koňských postrojů. Koně si to s nadšením užívali a my taky. Vždy šel s námi nějaký kočí a dával na nás i na koně pozor. Pamatuji se, že když jsme se vraceli po plavení zpátky, stalo se jednou, že při vjezdu na silnici tam projelo auto. Kůň se lekl, vyhodil zadními nohama a Tomáše Helferta, jednoho z našeho sboru, který tam byl s námi, shodil. Naštěstí se mu ale nic nestalo. Čas brigády se strefil akorát do žní a tak jsme pracovali i při svozu obilí k mlátičce. Byl jsem v té době velmi hubený a můj kočí usoudil, že bych fyzicky nezvládl podávat mu vidlemi snopy obilí na žebříňák. A tak mě naučil rovnat fůru. Při tom se musí snopy skládat v určitém pořádku, aby fůra držela a nerozložila se během jízdy. Svoji první fůru jsem narovnal tak, že vpravo, odkud mě dirigoval kočí, byla fůra perfektní. Zleva jsem to ale neuhlídal, bok se mi dost vychýlil a tak hrozilo, že by to při jízdě mohlo spadnout. Tak jsem celou cestu musel jít vedle žebříňáku a vidlemi tu fůru podpírat. Ve vesnici to bylo velkou atrakcí.

Jak je asi patrné, byly to krásné časy a hezky se na to vzpomíná. O politiku jsme se moc nezajímali, jiné povyražení jsme v té době neměli a tak jsme byli spokojení. Přes ty všechny hrůzy, které tady v té době komunisti páchali. Dnes je mi záhadou, že jim tyto křesťanské aktivity tehdy unikly a že jsme takové aktivity vůbec mohli provozovat.

Petr Kubánek

já musím, a jak to že ostatní ne.

Možná to byla závažná otázka. Ježíši, přitahuješ nás, vlastně se nám líbí, co říkáš, vlastně je nám to blízké, takhle nám to nikdo neřekl – ale – děláme něco špatně, když jsme zvyklí držet půst? A jestli máme dobré informace, pak ani ty ho nedržíš, ani ti tví kolem tebe?

Kolik lidí se takto ptá. V církvi, i mimo ni. Mají nějakou víru, mají své nástroje, které jim k víře pomáhají, je to pro ně to nejlepší co ze svých sil mohou dosáhnout. Ale když čtou evangelia, slyší zvěst o Kristu a jeho slovech a činech poznávají, že to jejich je trochu vedle. Neúplné. Ježíši, medituji, žiji střídě, snažím se nesplynout s tím povrchním, co se na mne valí ze všech stran, snažím se číst moudré knihy. Ale – vlastně nevím, zda to podporuješ. A jak moc na tom záleží. Je to ono? Dělán to dobře? Dělán to špatně?

Ježíš odpoví zvláště. Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemožou se postit. Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v ten den, se budou postit.

Myslí Ježíš tím ženichem sebe sama? Asi ano. On je nositelem nového. Zdůrazní pak i v dalších slovech. V něm přichází na svět nová Boží realita.

Máme tomu tedy my dnes rozumět – nedávám vám žádný předpis, ale přece to poznáte sami! Přece to je jiné, když je, člověče, Ježíš s tebou. To nějak cítíš, poznáváš. Někdy ti srdce tlučte jak zbesilá a máš jistotu, ano patřím mu, jsem jeho, nic mě od něj nevytrhne. Možná to poznáváš sám na vrcholu velehor. Možná

na nemocniční posteli po probdělé noci. Nebo poté, co jsi rozjel věci tak, že se ti vymkly z rukou a vše mohlo být na padrt nebo na cimprcampr. A činils pokání, bylo to děsné, a vyznal jsi svou vinu, přijal odpuštění a cítíš jak je Kristus s tebou a jak je život krásný – tak proč by ses v takových úžasných chvílích nutil ke zdrženlivosti a samotě, když chceš jásat a objímat? Cítíš, že je Bůh s tebou, nepotřebuješ žádný duchovní nástroj.

A někdy to tak není. Jako by byl Bůh daleko. Množí se události, kdy nám vše přerůstá přes hlavu, půda pod nohama se pohybuje stále rychleji a my pomalu už nestačíme ani chodidla podkládat, je to takové tupé, bez jiskry, své blízké jsme nepohladili už ani nepamatujeme, atd. – Pak, člověče, něco dělej. A užij jako pomoc k zastavení třeba půst.

Rozumíme tomu tak, že Ježíš říká – to přece poznáte, milí učedníci, kdy je co třeba, já vám na to žádné regule nedám.

A pak to ještě podtrhne obrazem, který chápeme. Na starý šat nemůže být našita záplata z nové neseprané látky, a nové víno se nemůže dát do nových měchů.

To nové, co se mnou přichází, není snadno sladitelné, dobré je české slovo – kompatibilní – s tím starým. Pnutí nového jak tak velké, že to to staré nevydrží. Proto – nové víno do nových měchů!

Zpráva o možnosti úplného odpuštění, dokonalého smíření, záchrany pro zásluhy jiného, zpráva je tak mocná, tak jiná a šokující, že její přijetí vyvolává a bude vyvolávat pnutí, a praskání, a ztráty, a o to lepší nálezy. Bůh nás nalezl. Haleluja.

Amen

Modlitba Matěje Chába při ordinaci

Společně tě Bože prosíme o smilování
Za církev, aby rostla k stále větší opravdovosti, tě, Bože, prosíme:
Pane smiluj se,
za všechny kdo hledají Boží milost a lásku a za ty, kdo pomáhají šířit tvoje

slovo, tě, Bože, prosíme:
Pane smiluj se,
Za soudce a za všechny správce veřejných věcí, aby měli ducha moudrosti a spravedlnosti, tě, Bože, prosíme:
Pane smiluj se,

Za smutné a ztrápené aby se jim dostalo útěchy, tě, Bože, prosíme:
Pane smiluj se,
Za všechny hladové, za nemocné a trpící tě, Bože, prosíme:
Pane smiluj se,
za naše bližní, kteří přinášejí ovoce dobrých skutků, kteří nezapomínají na chudé a strádající a za ty, kteří nás prosili o modlitbu, tě, Bože, prosíme:

Pane smiluj se,
za všechny, kdo se s námi modlí nyní i v každé době, za naše příbuzné a přátele tě, Bože, prosíme:
Pane smiluj se,
za každou zarmoucenou a stísněnou lidskou duši, která potřebuje tvoje slitování a pomoc, tě, Bože, prosíme:
Pane smiluj se.
Amen

Evangelické brigády

Evangelická brigáda – to byl svého času fenomén doby. Do sdružení mládeže nás zde na Vinohradech jednou za týden pravidelně docházelo tak asi 30–40, vedle faráře L. Moravce nás vedli i velmi charismatičtí mladí vikáři – Petr Pokorný, Jan Šimsa i někteří další s něco starší vrstevníci, kupř. Pavel Filipi, Bohdan Pivoňka a další. Pravidelně jsme společně v neděli i sportovali, obvykle v Komořanech u Vltavy, kam se dalo dojet městskou dopravou a kde bylo několik volejbalových a jiných hřišť. Vrcholem společenských setkání nás mladých pak byly letní brigády, kterých jsme se několik let s radostí dobrovolně pravidelně zúčastňovali. V padesátých letech neplatila žádná hranice pro „dětskou“ práci, a pokud si vzpomínám, od takových čtrnácti let věku jsme na takové brigády mohli jezdit. Brigáda vždy trvala tak 14 dní až 3 týdny o letních školních prázdninách.

Velmi dobře si vzpomínám minimálně na dvě takové brigády z druhé poloviny 50. let. První byla lesní brigáda v Doupovských horách, nevím přesně, kde jsme tenkrát byli, ale snad přímo v Doupově, resp. v jeho blízkém okolí. Pamatuji se

jen, že městečko bylo v troskách. Od roku 1953 byl v této krajině zřízen vojenský výcvikový prostor, obývaný pouze vojáky (základní služby) a podle toho to tam vypadalo. My jsme však přímo v obci nebydli, ale byli jsme na samotě kousek od obce v takové pobožené chalupě a nevím, jak k tomu došlo, ale byli jsme tam spolu se sdružením mládeže ze sboru ve Dvoře Králové. Celou brigádu vedl farář ze Dvora Králové, jméno jsem již zapomněl, ale podle záznamů na Evangelnetu byl to pravděpodobně farář Emanuel Huml, který v té době ve Dvoře Králové působil. Vykonávali jsme různé práce v lese – nejprve jsme vysazovali nové stromky a prováděli údržbové práce, později jsme pak káceli vzrostlé stromy. To byla již opravdu „chlapská“ práce. Stromy jsme káceli pomocí seker a pil – v té době motorové samozřejmě žádné nebyly, pouze ruční „kaprovky“, se kterými pracovala vždy dvojice tak, že pilu z opačných konců jsme oba tahali střídavě k sobě. Stromy se pak musely osekát od větví a z celého kmene sloupnout kůru. Větve a kůru jsme potom přímo v lese pálili jako nutnou ochranu před kůrov-